

גל עלון ליל

בראשות הר"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת חיי שרה

החיים האמיתיים מעבר למוות

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים"
(בראשית כג, א.)

הפרשה שלנו נקראת "חיי שרה", ודווקא בה מסופר על מותה של שרה אמנו. חז"ל שואלים: לכאורה זה לא "חיי שרה", זה "מות שרה"? יש כאן נקודה יסודית ועמוקה: יהודי לעולם אינו מת! "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם" (חולין ז, ב.).

כשאדם הולך מן העולם, הוא רק מתחיל! כולם אומרים "הוא נפטר, מסכן". מה מסכן? ההפך! הוא עכשיו מתחיל לקבל את העונג האלוקי האמיתי, הטהור, הזך - את האור האינסופי שהוא מתחבר אליו בפטירתו. זה נקרא "חיי שרה" - החיים האמיתיים!

החיים האמיתיים של היהודי לא נגמרים כאן. העולם הזה הוא רק מעבר, פרוודור. החיים האמיתיים

מתחילים אחרי שהאדם מגיע לבורא עולם ומתחיל באמת לקבל את השכר על כל שנייה ושנייה מחייו.

חשבו על זה: כל מילה שאתם קוראים בתורה, אתם מקיימים מצווה. כל "שמע ישראל", כל תפילה, כל מעשה חסד - זוכים באין סוף! קחו לדוגמא את כל העושר של מלך תאילנד, הכפילו אותו פי אלפיים, כל התענוגות שהוא קיבל בעולם הזה - זהב, יהלומים, כבוד, אושר. תכפילו את כל העושר הזה פי מיליון - זה לא מגיע לרגע אחד של תענוג בעולם הבא על מצווה אחת!

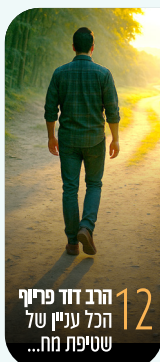
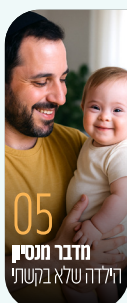
על כל פעם שעשית מצווה - שהתלבשת בצניעות, שנתת צדקה, שהתפללת, שקראת פרק תהלים - זכית באין סוף! לכן קוראים לפרשה "חיי שרה". וזה חשוב שידע האדם - פה זה החיים הזמניים, החיים האמיתיים הם כשהקב"ה משלם לך על כל הדברים הטובים שעשית.

אבל יש כאן גם מסר לחיים שלנו כאן ועכשיו. הפרשה מלמדת אותנו להסתכל על החיים בפרספקטיבה הנכונה. כשאנחנו מבינים שהחיים האמיתיים הם החיים הרוחניים, שהנשמה היא העיקר ולא הגוף, שהמצוות הן האוצר האמיתי ולא הכסף בבנק - כל החיים שלנו מקבלים משמעות אחרת.

פעם באו לרב מבריסק ושאלו אותו: "מה הרב אומר על פלוני שנפטר?" אמר להם: "נפטר? הוא לא נפטר, הוא עבר דירה! מדירה זמנית לדירת קבע, מעולם השקר לעולם האמת!"

זו הסיבה שאנחנו לא מתייאשים גם ברגעים הקשים ביותר. כי אנחנו יודעים שהחיים האמיתיים מחכים לנו. וכל מה שאנחנו עושים כאן - כל מצווה, כל מעשה טוב, כל התגברות על היצר - זה ההון שלנו לעולם הבא.

שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
16:25	16:22	16:22	16:24*
17:15	17:13	17:13	17:15
17:50	17:46	17:46	17:50

בירושלים: לנאוגים 40 דק' 16:04

פינת ההשראה מהרב

כשאתה מעריך
את ההורים
שהעיניקו לך חיים
בורא עולם
יוסיף לך חיים!

משלחן רבנו

לכבוד מאור ישראל שר האמונה
והבטחון הכהן הגדול מאחיו הגאון
המופלג ר' יגאל כהן שליט"א. ראש
מוסדות 'יביע אומר' בארץ הקודש.

ברוך ה' זכיתי לחזור בתשובה, ואת חטאי
אני מזכיר היום, שפעמים רבות גנבתי וגזלתי, ואני לא יודע
אפילו ממני כי זה המון אנשים, וקשה לברר הדבר, וזה מעיק עלי מאוד,
יורנו רבנו שליט"א מה עלי לעשות.

תמיר זגורי מיאמי פלורידה

לכבוד ידידי ואהובי הר"ר תמיר זגורי הי"ו איתן מושבו במיאמי פלורידה. קודם
כל אשריך שזכית לחזור בתשובה ולהתקרב לבורא כל העולמים, ולטעום
מטעמה המתוק של תורתנו הקדושה, ולגבי שאלתך כיצד נכון לתקן כל
הגזלות מהעבר. הנה מרן בש"ע (ח"מ סי' שסו סעיף ב) כתב: הרועים והגבאים
והמוכסין תשובתן קשה, מפני שגזלו את הרבים ואין יודעים למי יחזירו,
לפיכך יעשו בממון צורכי רבים כגון בורות שחין ומעורות ע"כ. ולא נתבאר
בדבריו האם הוי תשובה מעלייתא.

ומדברי רשב"ם (עמ"ס בב"ב פח ע"ב) עולה, שס"ל שאי"ז תשובה מעולה שכתב
העושה תשובה על עוון עריות התשובה מעולה ומועילה, אולם במי שגזל את
הרבים אי אפשר לו בתשובה שהרי תשובתו תלויה בהשבת הגזלה, והוא אינו
יודע למי יחזיר, ואף שאמרו יעשה בהן צרכי רבים, אי"ז תשובה מעולה ע"כ.
וכן העלה הרב בן איש חי (שנה א פרשת כי תצא אות ג).

אולם מנגד הגאון ר' מרדכי יפה בספרו הלבוש (ח"מ סי' לד סעיף ל) כתב,
שצורכי רבים הוי השבה ותשובה שלימה עיי"ש. והאמת שהוא תמוה דהרי
אינו בוודאי שייגיע לנגזל, וגם אם יגיע ע"פ רוב אינו הסכום הגזול. ובתחילה
אמרתי לבאר שהוא תקנת חכמים, והם הפקיעו הממון. אך לאחר זמן עלה
ברעיוני לבאר, ע"פ מש"כ רבינו בחיי בחובת הלבבות (שער התשובה פרק י'),
שהעושה תשובה בכל לבו ונפשו, מעוון הגזל מובטח הוא שיצליח להשיב
הגזלה, וע"פ הנראה שם אם עושה התשובה בכל לבו ונפשו ומשתדל לעשות
צורכי רבים, ה' יזכה אותו לתקן העוון באופן מושלם, וכנראה שלזה נתכוין
הרב הלבוש.

ולכן תשתדל להחזיר עד כמה שאתה יכול וכן לעשות צרכי רבים ע"י תרומה
לבית מדרש או ארגון שרבים נהנים ממנו. וכמ"ש בשו"ת מקור נאמן (ח"א סי'
תתי"ט) לתרום סידורים וכל כיוצ"ב. ולחזור בתשובה בכל לבבך ובכל נפשך
ובעזרת ה' תזכה לתקן העוון באופן מושלם.

החותם בברכת כהנים

באהבה יגאל כהן

ליזכר נעננתה

כל אחד יכול לטעות

מושיקו שטרן:

קרה לרב פעם ששאלו שאלה
בשיעור ולא היתה לך תשובה?

הרב יגאל

אני זוכר שפעם, כשהתחלתי ללמד הלכה,
התביישתי מאוד לומר "אני לא יודע".
שיעור הוא דבר חי ודינמי - שאלות עולות
בזמן אמת, ולעיתים נזרקת עליך שאלה
קשה מאוד שלא חשבת עליה.

מושיקו שטרן: נכון, זה ממש דינמי בזמן אמת.

הרב יגאל

בהתחלה פחדתי שאם אומר "לא יודע" - פעם אחת
או פעמיים - אנשים יחשבו: "מה זה, איזה רב זה?
למה בכלל הוא בא ללמד?". מצד שני, אי אפשר
לשקר ולהגיד "יודע" על מה שאינך יודע באמת.

מושיקו שטרן: אז מה עשית?

הרב יגאל

הקרבותי את עצמי ואמרתי פשוט: "לא יודע".

מושיקו שטרן: ומה קרה אז?

הרב יגאל:

הפלא הוא - דווקא כשאמרתי "לא יודע", אנשים
העריכו אותי יותר ומחאו לי כפיים, הרבה יותר מאשר
כשהצגתי עצמי כ"יודע הכל".
האמת והכנות יצרו קשר אמיתי עם התלמידים.

מושיקו שטרן: ברור,
זה עושה את ההבדל.

הרב יגאל:

וזה לא נוגע רק ללימוד. גם בחיים האישיים - בין בני
זוג, במשפחה, בעבודה - כולנו טועים.
שכחת יום הולדת, האשה טעתה, זה בסדר לומר
"טעיתי, סליחה, אני בן אדם". ההכרה בטעות ובכנות
יצרת כבוד ואהבה הדדיים.

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

רמז ל-'טיפ' מן התורה

בחוץ לארץ לא היה לנו ספר "אדרת אליהו" של רבי יוסף חיים, אבל סבא רבי רפאל ז"ל כנראה ראה אותו באיזה בית כנסת, ואמר לנו ממנו חידוש. מה החידוש? בימינו יש דבר כזה שנקרא 'טיפ', מה זה 'טיפ'? אדם הולך לבית מלון, המלצר מבקש ממנו 'טיפ' - עוד כסף על הטרחה שלו, והוא נותן לו. ויש כאלה לא מבקשים, לוקחים לבד. פעם הייתי נוסע עם נהג מונית אחד, והוא תמיד היה לוקח מעצמו 'טיפ'. אם הנסיעה עלתה שבע עשרה וחצי שקל, הוא לוקח שמונה עשרה שקל. הנסיעה עולה תשע עשרה שקל, הוא לוקח עשרים. מה זה? זה 'טיפ'! טוב, מה נעשה לו? "קח, קח טיפ".

ה'טיפ' הזה רמזו בתורה! איפה רמזו? כשלבן הארמי ראה "את הנזם ואת הצמידים על ידי אחותו", הוא הלך לאליעזר ואמר לו: "בוא ברוך ה' למה תעמוד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים", למה הוא אמר "ואנכי פניתי הבית", מה זה משנה מי

פינה? העיקר הבית פנוי, תגיד "הבית פנוי" או "יש מקום בבית". למה אמר ככה? אלא רמז לו: תשמע, אני טרחתי ופניתי את הבית, תביא לי את הטיפ ולא למשרת אחר. במלה "פניתי" יש אותיות "תן טיפ"...

אחר כך, כשאליעזר היה בבית של לבן, כתוב: "ויושם לפניו לאכול, ואמר לא אוכל עד אם דברתי דברי". למה באמת הוא לא אכל? תאכל, אחר כך תדבר. אלא רמזו לו מהשמים ששמו לו סם המוות בצלחת. לא כתוב "ויושם" אלא "ויושם" - "ויי" - סם, תזהר! אל תאכל את האוכל הזה! לכן אליעזר חיכה עד שיגמור לדבר, ובינתיים התחלפו הצלחות...

"ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחותנו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שונאיו". למה בירכו אותה? רמזו לה, את עכשיו הולכת ליצחק, אבל את אחותנו! תזכרי את "הייחוס" שלך, אל תשכחי את הרמאות של אבא שלך, של המשפחה "הנפלאה" שלך... תמשיכי בדרך הזאת. "את היי לאלפי רבבה" - רבבה ר"ת רבקה בת בתואל הארמי, תזכרי מאיפה באת.

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

בפיך ובלבבך

"כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותו" (דברים ל', יד').

השבת הלב ברורה וידועה אך לכאורה צריך ביאור מהו בפיך? איך אפשר לשוב בפה?

צריך לדעת שכח גדול שמור לפה ואם האדם מתרגל לדבר דיבורים של תורה וקדושה דבר זה ישפיע על מהלך מחשבותיו וגם על לבו.

עין מה שכתב מהר"ל זיע"א בספרו דרך ה' (אבות א', יז) "לא מצאתי לגוף טוב משתיקה" שהדיבור הוא כח גופני ויש לו כח להשפיע על השכל.

נצייר לעצמנו: משאית כבדה מתחילה לידרדר אחורה במדרון כי הבלמים הפסיקו לפעול. גם אם עשרה בני אדם ינסו לעכבה בכח גופם לא יועילו מאומה אבל, אם אחד יקפוץ לתוכה ויפעיל את המנוע יוכל להציל את המצב.

פיו של אדם הוא המנוע שבכחו להביא לידי השבה אל הלב אם ירבה לדבר דברי תורה ודברי חכמה ומוסר כמו שאמרו ז"ל (סנהדרין צ"ט ע"ב) שהאדם לא נברא אלא לעמל פה והיינו "בפיך ובלבבך לעשותו". מכתב מאליהו ח"ד (עמוד רנ"ז).

זה אפשרי

מסופר על אדם אלים שהיה עומד בפרשת דרכים ושודד אנשים כאשר היה נתקל בבעל זרוע כמוהו לא היה מהסס הרבה לרצוח אותו. בדרך זו שדד רבים והצליח לרצוח הרבה מאוד אנשים.

באחד הימים ישב לו אותו שודד מתחת לעץ והחל להרהר במעשיו ומה יהיה אחריתו. לאחר מחשבה עמוקה הגיע למסקנה שעליו להפסיק משוד ורצח אנשים ולחזור בתשובה.

השודד הלך לרב שהיה בעירו וסיפר לו את עברו וביקש את עזרתו להיטיב את דרכיו. בחצרו של אותו רב היה זרוק קרש יבש. הרב הצביע על אותו קרש ואמר לשודד: "כשם שאין כל תקוה שמהקשר הזה יצמח ירק כך אין כל תקוה שממך תצמח תועלת". השודד היה המום מדבריו של הרב. היסט מעט ויצא ללכת לדרכו.

בצאתו מבית הרב, נתקל באשה שהיתה חצי מעולפת ומתפתלת מכאבים. שאל אותה לסיבת הדבר ואמרה לו כי היא נמצאת בחודשים האחרונים להריונה ואינה יכלה לזוז והיא זקוקה לדבר אכילה. שמע השודד את דברי האשה ומיד רץ להביא לה דבר מאכל, ועל ידי כך השיב לה את נפשה.

אותו רב שסילק את השודד ראה לאחר ימים מועטים שמהקשר היבש נבט עלים. הרב התפלא למראה עיניו ונזכר במה שאמר לאותו שודד שבא לחזור בתשובה. הוא שלח מיד לקרוא לו. וכשזה בא לפניו שאל אותו למעשיו אמר לו השודד את המעשה על אודות האשה שהתעלפה והציל אותה ואת עוברה מסכנה. הרב שמע את סיפורו של השודד ואז הראה לו את אותו קרש שהעלה ירק ואמר לשודד: "מזה הקרש הבנתי כי יש תקוה להחזירך למוטב". ואכן הרב לקח את השודד תחת חסותו לימד אותו תורה עד שחזר בתשובה ונעשה לאיש אחר. ליקוטים מפרדס ח"ב (ערך מוסר ותוכחה אות י').

מדרשת ענפים

השיעור
המרכזי
ימי שלישי
| 21:30 |
ביה"כ בראשית,
רח' רחבעם זאבי 2 בפ"ת
לגברים ונשים

מדרשת פסגות

אמונה
והלכה
ימי ראשון ורביעי
| 19:30 |
רח' גלים 37 בפ"ת
לגברים בלבד

השיעורים משודרים בשידור חי • בערוץ היוטיוב ענפים

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון לא

תגנובו"

(ויקרא י"ט, י"א)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מיהודי העובד בחנות, ועושה מלאכת בעל הבית בנאמנות, ששם לב על עובד אחר, שכמעט בכל יום הוא מאחר. והשבוע הוא גם ראה שהוא מקפיד על "נטילת ידיים", ומכל דבר בחנות הוא נוטל מלא חופניים. וכשהזכירו שעובר על איסור "לא תגנוב", כמעט והכה אותו באמצע הרחוב.

ושואל אם מותר לו לספר למעסיק, שפלוגי מועל בתפקידו ואינו רוצה להפסיק, או שאסור לספר משום לשון הרע, כדי שפלוגי לא יגרם דבר רע.

עניתי לאותו יהודי ישר, שאין ספק בכזה דבר. שכאשר הוא ממשיך להזיק לאחרים, את קולו לבעל החנות צריך להרים, ולספר על העובד שמועל בכספו, וכל דבר שרואה מחביא בכפו (חוט שני פרק ו' ס"ק א' עמ' תס"ה-ו). ואם הגנב באותה חנות כבר אינו עובד, וביתו מלא ממה שלקח ולזה הוא עד, אם יודע שהמעסיק יוכל להוציא מה שנלקח מהחנות, מותר לו לגלות מה שעשה הגנב באומנות (חפץ חיים כלל י' במ"ח ס"ק א'). ובלבד שישים לב אותו המעסיק, שלא יגרום נזק יותר מן הדין למזיק (שם כלל י' תנאי ז').

ונסיים בסיפור מיוחד ומדהים, שאת כל אחד ואחד מצליח להפעים.

יום אחד כשיצא רבי ניסים קרליץ מביתו, הגיח השכן ממול לעומתו. וטען השכן דבר, שהיה בעיני הרב מוזר. אמר השכן: שהוא מאוד מאוכזב, מהצבעי שסייד את הבית של הרב, ששפך את השאריות לתוך הצינור, וגרם למי הביוב שם לעצור, והביא אינסטלטור שישחרר את הסתימה, שתפתח ותיפסק שם האטימה, והמים שוב יוכלו לעבור, ועל הסיד יצליחו לגבור. ושש מאות שקל לקח אותו בעל מקצוע, וזה סכום מאוד גבוה. לבקשתו הוציא הרב מיד את כל הסכום, מבלי להתווכח ולומר מאום, ונתן לשכן את הכסף שביקש, ועשה זאת מבלי להתעקש. מיד כשהלך שכנו, אמר רבי ניסים קרליץ לבנו. שיש לו שלוש סיבות פשוטות, נכונות ומוצדקות, מדוע אינו צריך לשלם, ויכול פשוט להתעלם. דבר ראשון, אם נתבונן ונעשה חשבון, ונפעיל קצת את ההגיון, סיד הוא דבר נזולי, שאינו עושה סתימה בדלי, וגם לא בסתם צינור, והמים שבו יכולים לעבור. ועוד שצינור הביוב של ביתנו בצד צפון, מהכניסה לבנין הוא הראשון, ולטענת הסתימה כבר יש פתרון, כי הצינור של השכן הוא האחרון. ודבר אחרון חביב, שלשכן יכולתי להגיב, שבכלל לא סיידנו את הבית. אבל בשביל השלום עם השכן, שווה היה לומר לו כן, שהוא צודק במה שטען, וכך המחלוקת תעלם מכאן. ואף שלא היו דברים מעולם, לפעמים צריך גם להיות חכם, ולעשות לפנים משורת הדין, ואת השכן לנסות להבין. שלא תפתח כאן מריבה, עם החברים והשכנים בסביבה. ולדעת לוותר לחבר, וכך יסתיים הסיפור מהר.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר ליטול ידים בבוקר מכוס חד פעמי?

כן אפשרי ליטול מכוס חד פעמי. [חזון עובדיה (שבת ח"ב עמ' נד)].

אדם שאשתו איננה בבית, והוא נמצא בשבת עם בתו שהיא רווקה גדולה, האם הוא ידליק הנרות או בתו?

הוא צריך להדליק. [שו"ת באר משה (ח"ח סי' סז), שגם אם יש לו בת גדולה רווקה שגרה עמו בבית עדיף שהוא ידליק ולא בתו, וכ"כ בשו"ת שרגא המאיר (ח"ו סי' קכז-קלה), ואכמ"ל].

האם מותר בשבת לכתוב על גבי אבק שבחלונות הרכב?

אסור בשבת לכתוב בעט או כל כלי כתיבה אחר, ומהתורה אינו חייב אלא באופן שהכתב הוא מתקיים, וחכמים הוסיפו לאסור גם כתיבה בדבר שאינו מתקיים כגון לכתוב באצבעו על גבי חול או אפר, ולכן אסור לעשות כן. וכמו כן אסור גם לכתוב באצבעו במשקים שעל שלחן, אף שאינו מתקיים אלא לזמן מועט ביותר.

[שלחן ערוך (סי' שמ סעיף ד), וכ"כ בחזון עובדיה (שבת ח"ה עמ' קמח)].

האם חייב לסגור את הדלת של השירותים?

כן, ואם אין אור בשירותים, מותר להשאיר קצת פתוח כדי שיכנס אור. [רמ"א סי' ג סעיף ב. בן איש חי פרשת ויצא].

חולה שבהמלצת הרופאים מעטן קנאבים רפואי כיצד ינהג בשבת?

אם הוא חולה שיש בו סכנה מותר לעשן קנאבים, אפילו שאינו מרפא אלא רק מרגיע הכאבים. אולם חולה שאין בו סכנה, אין להתיר לו העישון לצורך הרגעת הכאבים, אלא אם כן הדבר יגרום להחמרה במצבו ויבוא לידי סכנה. ועל פי מה שהתברר לנו כהיום ישנם תחליפים רבים לעישון, כגון פרח קנאבים שניתן להכין חליטת תה, וכן טיפות או כדורי קנאבים, וכמו כן יכול למלאות בערב שבת תרמוס מלא עשן ויסגור היטב, ובשבת יפתח בקבוק זה לתוך פיו וישאף את העשן. [הארכנו בביאור דין זה במקורותיו וטעמיו בשו"ת הוראה למעשה ח"א שיראה אור בקרוב בעז"ה].

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר לקום מחדש

"אתמול היה יום ההולדת שלי", שלח לי בחור אחד, "וקבלתי בדואר כרטיס ברכה מאבי שגר בחו"ל. על המעטפה התנוססה הכתובת: 'הידעת? 50% מהאבות ששולחים לבנם מכתב מחו"ל ליום ההולדת - שולחים לבן כרטיס טיסה עם חבילת נופש חלומית'. בהתרגשות ובהתלהבות פתחתי את המעטפה, אך בפנים היה כתוב: '50 האחוזים האחרים מקבלים כרטיס ברכה. אז... מזל טוב בן'."

לפעמים יש אכזבות. בפרשת חיי שרה, אברהם אבינו חוזר מהעקדה ומגלה שאשתו, אשת נעוריו, נפטרה. אולי אצל אברהם אבינו זה לא היה בדיוק כשאני מתאר, אבל אני חושב על ההרגשה. הוא חוזר אחרי הנסיון האחרון שלו, העקדה, שבו הוא כמעט נצטווה להרוג את הבן שלו, וברגע האחרון אלוקים נותן לו הוראה אחרת, הוא לא היה בבית מספר ימים, הוא רוצה לחזור ולשתף את שרה בחוויות שלו, בהתרגשות שלו - ומגלה ששרה נפטרה. אדם רגיל היה צריך, לכאורה, לפנות לקב"ה ולהגיד לו - די, עד כמה אני יכול להתמודד? לפחות היית נותן לי כמה ימים להיפרד ממנה! אבל צריך לזכור ש"אמונה",

בין השאר, פירושה לסמוך על "טיימינג", על התזמון של בורא העולם, שהוא הנכון ביותר. לכן כתוב "ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני חת לאמר..." למה כתוב "ויקם אברהם"? ללמדנו שאדם עובר מה שהוא עובר, והוא חייב להיות מסוגל "לקום", להמשיך ולתפקד, ולדעת שאף אחד לא יכול לעשות את זה בשבילו. אנחנו לא יכולים לחזור אחורה ולשנות את העבר, אבל אנחנו יכולים להרים את עצמנו ולהתחיל עכשיו, מהיכן שאנחנו נמצאים, ולשנות את העתיד.

יהי רצון שנהיה חזקים, נמצא את הטוב בכל מצב ונדע שדלת אחת נסגרת - שרה אומנם נפטרה, כי הגיע זמנה - אבל באותה שעה דלת אחרת נפתחת, ונולדה רבקה, שתתחתן עם יצחק אבינו, והשמש באוהלו של אברהם אבינו תזרח שוב מחדש.

"אמונה היא לראות את האור עם הלב שלך, כשכל מה שהעיניים שלך רואות הוא חושך..."

סיפורו של דוד "הילדה שלא ביקשתי והלב שפתחה לי"

יום אחד זה קרה לנו, זוג צעיר עם ציפייה לילד, לא תיארתי לעצמי שזה יקרה לי.

כשהרופא בחדר הלידה הסתכל עליי בעיניים רציניות ואמר: "הילדה שלך נולדה עם תסמונת..." - הרגשתי שהעולם מסתובב.

בהתחלה זה היה הלם. שתיקה. כל החלומות שחלמתי, התרסקו בבת אחת.

איך אגדל ילדה עם צרכים מיוחדים? מה אעשה? מה יגידו? הרי תכננתי חיים אחרים.

משפחה רגילה. ילדים רגילים. שמחות רגילות. באותם ימים הייתי שבור. לא יצאתי מהבית, חוזר מאוחר יותר, אני לא מצליח להסתכל עליה.

אשתי היתה בוכה בלילות, ואני הייתי מתכסה בשתיקה.

הייתי נוכח, אבל לא באמת שם. פעם, אפילו תפסתי את עצמי אומר בלב: "רבונו של עולם, למה אני?"

עברו שבועות, חודשים. ביום אחד, חזרתי מהכולל, והילדה שלי, בת חצי שנה, שלחה אלי חיוך.

חיוך אמיתי... היא לא דיברה, לא זזה כמו שאר הילדים, אבל היה משהו בחיוך הזה שחתך אותי בפנים. משהו שביקש חיבוק. ניגשתי אליה. הרמתי אותה. היא הניחה עליי את הראש. קטנה, שברירית אבל מלא חיים. והבנתי.

הבנתי שזה לא רק היא שצריכה אותי. אני צריך אותה. היא באה ללמד אותי מהי קבלה, מהי אהבה אמיתית. היא לא חלום שהתנפץ היא מתנה לחיים שקיבלתי.

מאותו היום, חיינו השתנו לטובה, לא, זה לא נהיה יותר קל. היו ועדיין יש טיפולים, אבחונים, אבל הלב שלי נפתח. גיליתי בתוכי עולמות שלא הכרתי. אהבה עמוקה, חמלה, וגם, אמונה.

היום, כשאני שומע הורים אומרים: "ה' נתן לי נסיון..." - אני עונה בלב: 'ה' לא נתן נסיונות כדי לשבור, הוא נתן שליחים כדי לבנות. והבת שלי, היא שליחה גדולה.

היא מלמדת אותי כל יום מחדש מה זה להיות אבא.

אמונה • שמחה • ישועה

הספרים שיחזקו לך את הלב

בספרי הרב יגאל כהן תמצאו תשובות, השראה ועומק שילוו אתכם כל יום מחדש.

התקשרו >

03-8000-770

לרכישה מהירה סרקו את הקוד

השקעה והשקיה

לפעמים שתיקה קטנה שנראית לנו שולית, יכולה להציל עולמו של ילד

הילד איננו

וכך הגעתי גם לבוקר הזה, מביט בכרית הגדולה המכסה כל חלק מראשו, בשמיכה הענקית שקשה להבחין אם מישוהו נמצא מתחתיה, ובמבט שני ושלישי ורביעי משהו פתאום היה נראה לי שונה. מוזר. אולי באמת מרוב שקשה להבחין אם יש מישוהו מתחת לשמיכה, טעיתי ובאמת אין שם אף אחד? התקרבותי. הרמתי בעדינות את קצת הכרית הזרוקה ברישול על המיטה, ולאחריה את קצוות השמיכה וצעקת בהלה נפלטה מגרוני. אין כאן אף אחד. לא התבדיתי. בהתחשב בכך שבני רגיל לבלות את השעות הללות במיטתו מדי יום, ההיעדרות שלו הטרידה אותי מעט אבל הרגעתי את עצמי שהוא ילד גדול וגם ככה אינו משתף אותי בדבר ממעשיו כך שלא יעזור לי להתקשר אליו.

פניתי לחדר עבודתי, לעמדת המחשב המעוצבת אותה בחרה אשתי בקפידה. "אתה עובד במשך שעות מהבית, חשוב שיהיה לך איזור נוח ושקט, שישירה עליך אווירה נינוחה ותוכל לעבוד בריכוז". כמה שהיא צדקה. מדי יום

עמדתי בפתח חדרו בפעם המי יודע כמה לבוקר זה. בוקר? 'צהריים' תהיה הגדרה מדויקת יותר, כפי שמראים לי מחוגי השעון הכחול התלוי על הקיר. נראה היה כי גם אם תפרוץ כאן שריפת ענק, או טרקטור רועש ועוצמתי יעבור מעל לראשו, דבר מאלה לא יצליח להניע אותו מתחת לפוך. הבטתי במיטתו במבט מיואש, בעיני רוחי חלפו להן תמונות מפעם. עת ערסלתי אותו בידיים אוהבות, בחיבוק חם. הוא היה תינוק מתוק במיוחד, כל מי שראה אותו נהנה לצבוט לו בלחי בחיבה. מאז עברו שנים, ואיתן השתנו מעט דברים בבית הזה. מילד אהוב וחייכן הוא הפך לנער זועם, עצבני ומתלונן סדרתי.

בכל בוקר מחדש המלחמות החלו מהרגע שפתח את עיניו עד לרגע שסגר אותן בחזרה (בד"כ לא היו שעות רבות בין הפעולות הללו). את הישיבה הוא עזב כבר בשנה שעברה, בתואנה שכולם שם נגדו, רק מחפשים להעיר לו ולהעניש אותו, ואת ימיו בבית הוא בילה בין המיטה, למטבח וחזור חלילה. אני נשרפתי מבפנים. בתור אדם מסודר וחרוץ, אפילו קצת קיצוני אני מודה, אבל אחד כזה שגם בנערותו לא פספס תפילה אחת במניין בישיבה, ומעולם לא איחר לסדר או לשיעור קבוע, לא הצלחתי להכיל את הסיטואציה בה העמיד אותי בני מדי יום ביומו. וניסיתי. באמת שניסיתי, אבל כל פעם הייתי בסופו של דבר מתפרץ עליו וגורם לכל האיפוק שהפגנתי עד כה להתמוסס כלא היה.

לגדל בחוכמה
 הרב משה פינטו
 ראש ישיבות 'פאר משה'
 ורב שכונות צפון פ"ת

השתדלות והשגחה

פרשת "חיי שרה" פותחת בפנינו צוהר לעולמנו הרוחני והמעשי ומלמדת אותנו על הדרך הנכונה בעבודת ה'.

עלינו לשלב בחיינו ראשית את ההשתדלות וההנהגה הנדרשת מהאדם לחיות בעולם הטבעי. בדומה לצורך הגשמי של האדם לאכול ולישון, עלינו לנקוט במעשים כדי להתקיים: להתרחק ממזיקים, לקיים "ונשמרתם מאד לנפשותיכם", וכשאדם חולה, עליו לגשת לרופא כדי לקבל מזור ורפואה. באותו אופן, כשאדם צריך למצוא אשה, עליו להשתדל ולחפש את האשה הראויה לו. יחד עם זאת, עלינו לזכור את גולת הכותרת של החיים שהכל הוא בהשגחה פרטית. וכל מה שנעשה וכל מה שיקרה, הכל מכוון מלמעלה. כפי שאומרים חז"ל: "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן גזרו עליו מלמעלה".

אברהם אבינו, יכול היה לבקש ולהתפלל מהשי"ת שהאשה הראויה תגיע באופן ניסי עד פתח אהלו של יצחק בנו, אך הוא מצווה על אליעזר עבדו לפעול לצאת ולנסוע לחרון אל משפחת אברהם ויקח משם את האשה הראויה ליצחק, הוא לא נשען רק על הנס, אלא פועל באופן אקטיבי. ומאידך גיסא תוך כדי מינוי השליחות וההשתדלות הטבעית אומר אברהם לעבדו (בראשית כד, ז) "ה' אלהי השמים וכו' הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם". הרי שאברהם מדגיש שכל ההצלחה בהשתדלות זו של אליעזר עבדו תלויה בסיעתא דשמיא ובמלאך שהשי"ת יצווה לו לאליעזר בשליחותו.

ואכן זו הייתה הנהגתו של אליעזר, שגם המעשה הכי פשוט צריך להיות מלווה בתפילה. הוא אכן מתפלל שהשידוך יצליח, ומציב לעצמו סימן, הסימן שהוא מציב אינו פסיבי. אלא הוא כולל תכונה של חסד, שהוא מזהה כראויה להיות למי שהיא ממשפחת אברהם אבינו, ובזה הוא רואה את השגחת השם כפי שאמר (בראשית כד, יד) "אותה הוכחת לעבדך ליצחק, ובה אדע כי עשית חסד עם אדני..."

הסיפור הוא מודל מושלם עבור כל אחד מאיתנו. גם בחיפוש אחר השידוך וגם בכל תחום אחר בחיים: אל לנו לשבת בחיבוק ידיים ולחכות לנס. עלינו לפעול, לנסות, לחפש. יחד עם זאת, חשוב תמיד לזכור שכל צעד שלנו הוא רק כלי בידי ההשגחה העליונה. בסופו של דבר, הכול מתנהל על פי רצונו יתברך.

"התקרבותי. הרמתי בעדינות את קצת הכרית הזרוקה ברישול על המיטה, ולאחריה את קצוות השמיכה וצעקת בהלה נפלטה מגרוני."

לאט נחלשת ואני מודה להם. קודם כל על כך שהם זכרו. זה מוערך בעיניי בעיקר כי אני עצמי לא זכרתי. ואחר כך על כך שהם העלו לי את המצב רוח שהוא לא בשיאו היום. לא פרטתי למה.

המשכנו לעניינים מקצועיים, דעתי הוסחה מהמחשבות על בני והתמקדתי בעבודה במשך השעות שלאחר מכן.

כעבור שלוש שעות, אני שומע דפיקה קטנה על דלת המשרד הביתי. אני קם לפתוח אותה, ומגלה מאחוריה עציץ ענק, יפהיפה, ומכתב גדול מוצמד אליו. זה לא סוד שאני חובב עציצים מושבע. פינת העבודה שלי מלאה בהם. מדי פעם אני מחליף את אלה שהתיישנו או נבלו, ומקפיד להשקות כל אחד ואחד מהם באופן קבוע.

אני פותח את המכתב כשבראשי חולפת מחשבה על אשתי היקרה שמקפידה להפתיע אותי בכל יום הולדת מחדש, אבל הכתב הקטן והמבולגן מעט לא דומה בכלל לכתבה המהוקצעת של אשתי.

"לאבא היקר!"

רציתי להגיד לך תודה.

כשם שעציץ גדל רק אם משקיעים בו, משקים אותו, אוהבים ומטפחים אותו גם אם חלק ממנו נבול, לא מתייאשים ממנו, יודעים שהחלקים האחרים שבו ימשיכו לגדול,

כך גם ילד. גם אם יש לו חלק קצת נבול, לא הכי טהור, אבל אם מאמינים בשאר החלקים, משקים ומטפחים אותם, אפילו החלק הנבול יכול לצמוח מחדש.

תודה אבא. שאתה פחות קשה איתי. פחות דורש. יותר משקיע, משקה ואוהב.

זה עוזר לי למצוא את הדרך הנכונה חזרה.

שלך, בנך האוהב..."

מיהרתי לסגור את הדלת, אף אחד מבני הבית לא צריך לשמוע את אבא מתייפח. לא דמעות קטנות, חביבות, זרם חזק שלא הצלחתי לעצור.

עכשיו הבנתי לאן נעלם בני בבוקר, כעסתי על עצמי ששפטתי אותו לחינם.

רק שעה לאחר מכן, כשנרגעתי מעט, נכנסתי לחדרו של בני, ניגשתי אליו, רגע אחד של מבוכה עבר בינינו, ולאחריו חיבקתי אותו חיבוק חזק חזק.

ידעתי שמהיום הכל יראה אחרת.

אני מברך אותה על היוזמה הזו שנותנת לי לעבוד כאן בראש שקט. אבל היום, היום חשתי כאילו החדר סוגר עליי. ניסיתי לחזור לתוכנה, להריץ טקסטים מסוימים שחברי לצוות המתין לתשובה ממני האם הם עוברים והאם הכל עובד כשורה. אבל לא הצלחתי, בכל פעם שלקחתי את העכבר הנייד, והזזתי אותו על הפד הגדול שתחתיו, מחשבותיי רצו אחורנית, מספר שנים אחורה בהן הכל התחיל.

כוחה של אהבה

הגישה של אשתי ושלי מלכתחילה הייתה שונה לחלוטין. אשתי הייתה רכה יותר, סבלנית משוה. היא קיבלה את הבן שלנו ללא תנאים. מיעטה להעיר וסירבה להיכנס איתו לפינות. בכל פעם שחזר הביתה, לא משנה מהיכן, לא חשוב באיזו שעה, היא היתה מחכה לו. עם ארוחה טובה. עם כוס שתיה קרה ומנחמת. אני הייתי הפוך ממנה בתכלית. כעסתי. התאכזבתי. לא ציפיתי להתנהגות כזו מהבן הבכור שלנו, שהיה כל עולמי. והראתי לו את זה בכל דרך אפשרית. הערתי לו, הייתי מרבה לצעוק עליו ולהציק לו במיוחד בדברים רוחניים. תקום לתפילה, תניח תפילין, תלך לישיבה. ההפצרות שלי לא עזרו ורק החמירו את המצב, ואני בתוך תוכי ידעתי זאת. אבל לא הצלחתי להבין איך בן מסוגל לצער ככה את הוריו.

בשנה האחרונה, במאמץ אינסופי ובחריקות שיניים רבות, החלטתי מעט להרפות. הצקתי לו פחות, ובמקום לכעוס ולצעוק הייתי פשוט שותק. אבל הוא ידע. הוא ידע והרגיש שבתוך תוכי עדיין מתחוללת סערה בכל פעם שאני רואה אותו במיטה בשעה כזאת.

בעודי יושב, מחשבות מתרוצצות במוחי, אני מנסה לחשוב כיצד מתמודדים עם נסיון גדול כל-כך, אני נזכר שיש לי ישיבת צוות בעוד 2 דקות, מקוונת כמובן. אני מחבר את האוזניות למחשב ומניח אותן על אוזניי, תוך כדי שאני נכנס לקבוצה ומתחיל את השיחה המשותפת. לאט לאט מצטרפים כל חבריי לצוות, וכשהאחרון בהם עולה, הם פוצחים בשירת היום יום הולדת שמחה ומרגשת. אני טופח על מצחי בבושה. מרוב טרדות אפילו אני בעצמי שכחתי שהיום יום הולדת, טוב שיש חברים בזמנים כאלה שמוציאים אותך קצת מהמחשבות. אני מחייך, השירה לאט

לחיות באמונה חרבות ברזל

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

אני כנראה הולכת לכתוב עכשיו שורות היסטוריות. מעולם לא חשבתי שאקח חלק ברגעים היסטוריים שעוד ידובר עליהם רבות בעם היהודי ובעולם כולו. חשבתי שכבר כתבתי כל מה שאפשר לכתוב על קשיים.

על כאב. על התמודדות. על שיברון לב. חשבתי שכבר עברנו את הנורא מכל... העם היהודי עבר במהלך כל שנות קיומו אינספור מלחמות עקובות מדם. כשלמדתי בבית הספר בשיעורי ההיסטוריה על המלחמות השונות, למדתי על כל מיני גיבורים... על מפקדי צבא ששמו הולך לפנייהם עד עצם היום הזה, על ראשי ממשלות שייזכרו לתמיד בזכות פעולות ו/או הצהרות כאלה ואחרות שלא יישכחו לעולם, למדתי על תרחישים שונים, על פעולות מסוכנות של הצבא ועל ניצחון במלחמה, על השמחה, על ההישג, על ההיסטוריה. אך לא למדתי מה הרגישו האזרחים שחיו באותה תקופה. לא למדתי על האזרחים שחיו במדינה בזמן המלחמות הללו ומה הם הרגישו כשטילים נפלו על בתיהם או כשאיימו להכחיד אותם, לא למדתי איך זה מרגיש לחיות בתקופת מלחמה מבחינת התנאים, התחושות, הרגישות... לא למדתי בשיעורי ההיסטוריה ובסופו של דבר למדתי מהחיים.

לפני 3 שבועות ויום בדיוק קרה טבח שמחת תורה, השביעי באוקטובר 2023 למני'. ברגעים אלה בהם אני מקלידה את המילים האלה, אנחנו בעיצומה של מלחמת "חרבות ברזל", מלחמה שתיזכר לנצח נצחים!

אבל רגע, בואו נתחיל מהתחלה...

בשביעי באוקטובר 2023 למני', כב' בתשרי, יום שמחת תורה (!), קרה לנו את האסון הגדול ביותר שידעה מדינתנו מאז הקמתה.

בשעה 06:30 בבוקר התעוררנו לקול אזעקה שהעירה אותנו ברגע אחד ועוד לפני שהספקנו ממש להתעורר, כבר היינו עם הילדים בממ"ד. הבן האמצעי שלי, דוד, מפחד מהאזעקות. ההתעוררות הפתאומית לשמע

אזעקה לא צפויה, הכניסה אותו לחרדה שעדיין נמשכת עד לרגעים אלה. לאחר מספר דקות, יצאנו מהממ"ד וחזרנו למיטה.

חשבתי: "אולי זה טעות? אולי זה רק תקלה? אזעקה ביום שבת, חג שמחת תורה ב- 06:30? לא הגיוני..." אך עוד לא הספקנו לסדר את המחשבות והנה התחילה עוד אזעקה. והדי הפיצוצים החזקים שנשמעו בשמיים כתוצאה מהיירוטים של סוללת "כיפת ברזל" (אשר פוגעת ישירות בטילים שנשלחים אלינו ע"י האויב ומפוצצת אותם בשמיים עוד לפני נפילתם), כבר לא הותירה לנו מקום לספקות... יש טילים, האזעקות אמיתיות, כנראה מתחיל 'סבב' חדש...

מה שהיה שונה משאר ה'סבבים' הקודמים שהיו לנו ("חומת מגן", "נופרת יצוקה", "צוק איתן", "עמוד ענן" ועוד) זה תדירות האזעקות... משהו הרגיש אחרת. התדירות הייתה גבוהה יותר, עם מרווח קצר מאוד בין אזעקה לאזעקה.

מאחר וזה קרה ביום שבת, לא יכולנו להתעדכן במתרחש, להתקשר או לשאול, ניסיתי לפתוח את הדלת ולשמוע מהשכנה שבדיוק חזרה מביקור אצל משפחתה שגרה לא רחוק, אך גם היא לא ידעה דבר.

הבוקר הזה

כבר לא חזרנו לישון באותו בוקר. האזעקות המשיכו עד לשעות הצהריים כמעט ללא הפוגה, ואני בין לבין מסדרת את שולחן השבת, מסדרת את האוכל על הפלטה לקראת הקידוש, מרימה את הצעצועים שמפוזרים ברחבי הבית מליל שבת, מוציאה את הסלטים מהמקרר, לומדת את לימודי השבת הקבועים שלי... עשינו קידוש, אכלנו, הכל כביכול רגיל אבל לא רגיל... כי ברור שמהו קורה, ואנחנו, שרגילים לסבבי הלחימה שמתחילים בטילים ומסתיימים בהפסקות אש, רק היינו עצובים על התורה שלא זכינו לחוג סביבה הבוקר בהקפות של שמחת תורה.

אני כל פעם חוזרת לבוקר הזה במחשבות שלי. חוזרת לבוקר הזה בו לא ידעתי שהאדמה רועדת. לבוקר הזה בו לא ידעתי שהחיים שלנו ברגעים אלה משתנים לנצח. שהעם שלנו כבר לעולם לא יחזור להיות מה שהיה. שההיסטוריה נכתבת.

חוזרת בראש לאותם רגעים בהם הגשתי לילדים לאכול בזמן שילדים אחרים מצאו את עצמם חטופים בעזה או נשחטים ע"י בני עוולה ימ"ש, לאותם רגעים בהם חיבקתי את הילדים שלי ויש אמהות שהילדים שלהם נרצחו למול עיניהן, חוזרת לאותו בוקר בו פשוט לא ידעתי כלום.

לא דמיינתי לעצמי שאקח חלק בפרק היסטורי של עם ישראל. טוב, לא אני באופן ספציפי אלא הדור שלי, כמו שיש ניצולי שואה, יהיה אותנו - הניצולים של הטבח של שמחת תורה.

נכון, לא הייתי שם פיזית. אבל רק מי שחי בדור הזה, בימים האלה, מבין שכל אחד ואחת מעם ישראל היה שם. כל אחד ואחת מאיתנו מתאבל על מי שנרצח שם כאילו הוא בן משפחתו, כל אחד ואחת מאיתנו נותר עם לב שבור, מרוסק לרסיסים קטנטנים, כזה שנדמה שאי אפשר לחבר חזרה. מעולם לא עמדנו בסיטואציה כזאת. כל העם היה שותף לחרדה קיומית כפשוטו, לא היה בית בו לא היה פחד שמא מחבל עלול להיכנס בכל רגע דרך החלון או לשבור את הדלת. מציאות נוראית ובלתי נסבלת. במקביל, עלינו להתנהל בבית עם הילדים בזמן שהנפש מפורקת וחסרת כל חיות. מסגרות החינוך סגורות, יוצאים מהבית רק אם יש סיבה חשובה ממש, האזעקות נמשכות (אנחנו בימי מלחמה), הכל נעצר ועכשיו יש רק דבר אחד שמשנה: הקיום שלנו, העם הזה שנפצע בצורה כה קשה ויש מי שקורא קריאות להשמדתנו (בכל העולם) ואף נוקט בפעולות שונות כדי לעשות את זה.

האם נשים צריכות לברך ברכת הלבנה?
לא נהגו.

אכלתי בשרי ושכחתי ובירכתי על מאכל חלבי בתוך שש שעות ומיד נזכרתי שאני בשרית מה לעשות?

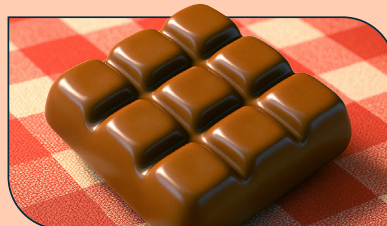
טטעם מעט מהמאכל החלבי שבירכה עליו, כדי שלא תהיה ברכתה לבטלה. (כלומר אף שהיא בתוך שש שעות ואסור לאכול חלב בתוך שש שעות מאכילת בשר, בכל זאת כיון שכבר בירכה ואם לא טטעם יצא שברכתה הייתה לבטלה, ואיסור ברכה לבטלה הוא חמור מאוד, לכן צריך שתטעם מעט).

האם נשים חייבות ב-מאה ברכות בכל יום?

גם הנשים חייבות במאה ברכות כל יום, ולאשה הדבר הוא יותר קשה כיון שחסר לה 12 מהברכות שגברים מברכים ואשה לא מברכת (ציצית ותפילין, ברוך שאמר, ברכות קריאת שמע וכן אומרת שעשני כרצונו ללא ברכה), ולכן צריכות יותר תשומת לב לכך.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

נקודה אחת שחורה

רווקות בגילאי ה-40 זה נסיון לא קל... אין בכך ספק.

הרב שלנו אומר שבכל סיטואציה בחיים, נסיון גדול ככל שיהיה, חובה עלינו להתבונן על הטוב. להעריך מה כן טוב לך בחיים ולא להגדיל רק נקודה אחת שחורה. שאמנם משפיעה על כמה היבטים, אבל עדיין, וודאי שהרווקות שלך עטופה בהמון חסד ורחמים מאת המטיב הגדול ביותר שקיים.

עם זאת, הנסיון במציאת זיווג בגילאים המאוחרים מתגבר, בשל העובדה שכל אחד מהצדדים כבר די התרגל לעצמאות ולחיים שלו/ה עם עצמו בלא מפריע. ולכן זכויות המגדלת על המשוך מגדילה את כל החסרונות, כי את בודקת הרבה לפני שאת מכניסה משהו למקום הבטוח והנוח שבניית סביבך בשנים האחרונות.

צריך לדעת, גבר מטבעו, ככה ה' ברא אותו, רוצה להרגיש ששאתו זקוקה לו. וברגע שאת מגיעה לפגישות עם

הרגשה בלב שאת לא צריכה אף אחד, שכיף לך בחיים כרגע, שטוב לך ואת לא בטוח ממש צריכה אותו, הוא מרגיש את זה ונרתע. כי הבסיס הוא "ואל אישך תשוקתך", אם גבר מרגיש שאין לך צורך בסיסי בבעל שינהיג אותך ואת ביתך, ושיעניק לך מטובו, אין לו יכולת לממש את תפקידו ואז הוא פשוט בורח...

כל זה יכול להיות מועבר בהרגשה בלבד. את לא חייבת להגיד את זה במילים, מספיקה ההרגשה שאת 'עושה לו טובה' שאת נפגשת או משתפת. ולפעמים זה רק חומת הגנה שבנית סביב לבך בגלל אכזבות חוזרות, או ביטול שידוך בעבר, או עצם השנים הארוכות של החיפוש גורם למנגנוני הגנה מסוימים שלפעמים משדרים ריחוק ופוזוה שלגבר קצת קשה לפרוץ את זה לבד.

עצם הידיעה הזו כבר מקרבת את הפתרון, כל אחת תדע על עצמה איך היא נפתחת ומאמינה בבורא עולם שיכול להביא לה את האחד שלה עוד השבוע.

ועוד טיפ, חשוב מאוד! חפשי את הטוב. בפגישה הבאה חפשי במה הוא כן טוב, לא רק במה לא. אולי עוד תגלי שיש פוטנציאל להמשך...

מוקדש באהבה לזיווג הגון מהרה לכל הרווקות שקוראות טור זה ♥♥♥

תאיר ארץ
מזכת הרבנים
תאיר גולן

כוחות לנסיון

בפרשה שלנו, פרשת חיי שרה נכתב: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה... ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון". בפרשה הקודמת, למדנו על עקידת יצחק ובפרשה הזאת על פטירת שרה אמנו. רש"י שואל: "למה נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק?" (למה מיתת שרה קרתה מיד לאחר עקידת יצחק?) "לפי שעל ידי בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה, וכמעט שלא נשחט, פרחו נשמתה ממנה ומתה".

אומר רש"י, שרה נתודעה לעקידת יצחק על ידי השטן שבא וסיפר לה על העקידה, ולכן פרחו נשמתה. אבל שימו לב שרש"י כותב 2 מילים שצריכות ביאור: "שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט..." מה זה 'וכמעט שלא' נשחט? אומר רבי משה קורדוברו (היה רבו של האר"י הקדוש) דבר עצום: אם באמת שרה היתה רואה את עקידת יצחק והיה נגזר על יצחק בנה שימות - הקדוש ברוך הוא היה נותן לה כוחות והיא היתה עומדת בבשורה הקשה, בנסיון. אז למה היא מתה? "כי כמעט שלא נשחט..." כי כמעט יצאה נשמת

יצחק, אבל היות ונגזר עליו שלא יישחט, אז גם לה לא היו את הכוחות להתמודד עם נסיון שכזה... והמסר הוא עצום! הקדוש ברוך הוא לא יביא לך נסיון לעולם אם את לא מוכנה לעמוד בו!

נבאר על ידי סיפור: היה יהודי אחד שבישרו לו בשורה קשה, שאבא שלו נפטר. אותו יהודי היה מתגורר בארץ ישראל ואבא שלו בחו"ל. כשבישרו זאת ליהודי, מיד התעלף. כשחזרה אליו הכרתו, בישרו לו שוב את הבשורה הקשה, ומיד התעלף שוב. כך קרה מספר פעמים - יחד עם הבשורה הקשה אבדה הכרתו. הלכו לקרוא לרב שלו וסיפרו לו את שקרה. אמר הרב לאותו יהודי: "תשמע, היתה טעות וזה לא נכון, אבא שלך חי". ואז התעורר אותו יהודי. לימים, התברר שבאמת נפלה טעות ואותו האבא באמת היה חי! וזו היתה טעות שפרסמו שהוא נפטר... באו לרב, אמרו לו: "הרב יש לך רוח הקודש?!" ענה להם: "לא... היה פשוט לי שהבשורה לא נכונה כאשר ראיתי שאותו יהודי לא עומד בבשורה הקשה ומתמוטט... כי כשהקדוש ברוך הוא מוריד נסיון לאדם הוא מוריד איתו גם את הכוחות לעמוד באותו נסיון..."

וזה יסוד שייתן לנו כלים להתמודד - יש לך נסיון? תדעי לך שבזאת עולם הוריד יחד עם הנסיון הזה ארגו כלים להתמודד איתו... שבת שלום!

ביחד נותנים לתינוקות
התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרונות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

מכות הסייג לתינוקות ולאוהביהם

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים | בואו להיות חלק << 03-8000-770

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

המפתח האמיתי למציאת זיווג

אליעזר יצא לחפש אשה ליצחק. ברור שהיו לו פרמטרים מדויקים - אברהם הזהיר אותו שלא לקחת מבנות הכנעני. למה? כי המעשים והמטרות שלהם לא מסונכרנים כלל עם ההנהגות והשאיפות של משפחת אברהם ושרה.

עד כאן הגיוני. אבל אז קורה משהו מוזר.

התורה שחוסכת בדיו ולומדת כל הלכות שחיטה מהמילה "זובחת", פתאום מרחיבה דפים שלמים על התפילה של אליעזר. לא רק זה - היא חוזרת ומספרת את כל המהלך שוב! כל פרט קטן, כל רגש, כל התפעלות.

למה התורה לא חוסכת בדיו כאן?

כי היא רוצה להעביר מסר מרכזי: אחרי שאתה יודע את הפרמטרים שלך - מכאן צריך להשקיע את כל המאמצים בתפילה!

רוב האנשים עושים בדיוק להפך. הם נזרקים לחיפושים בלי פרמטרים ברורים, או להפך - יש להם רשימת דרישות אבל הם בטוחים שזה תלוי רק בהם. "אני אמצא", "אני אחפש", "אני אבחר".

התורה מלמדת אותנו משהו אחר: קודם כל תדע מה אתה מחפש. לא סתם "מישהו נחמד", אלא ערכים משותפים, מטרות משותפות, דרך חיים שמסונכרנת איתך.

אבל אחר כך - הכל תלוי בהקב"ה. הוא זה שמזווג זיווגים. הפגישה עם האחת או האחד שעומדים בפרמטרים תלויה אך ורק בו.

אני יכול להעיד על זה בחוויה האישית שלי - בזמנו יצאתי לעשרות פגישות כושלות!

מה לא ניסיתי לעשות? - התייעצתי מה להגיד, לאיפה ללכת, מה לשאול... וכלום.

עד שלילה אחד נסעתי עם חבר לכוותל המערבי - והתפללתי עם דמעות מעומק הלב.

שבוע לאחר מכן פגשתי את אשתי.

למפרע התברר - שביום שהייתי בכותל, היא החליטה לצאת לשידוכים ולכן קיבלה על עצמה לקרוא 40 יום נשמת כל חי, הפלא הגדול הוא - שביום ה-40 שלה, סגרנו אולם!

הגמרא מציינת שישנם שלושה שותפים באדם - האב, האם ובורא העולם, משמע שהוא שותף מלא בכל מערכת היחסים הזאת! מההתחלה (בזמן שמחפשים אחד השניה) ועד הסוף (בתוך חיי הנישואים).

לכן התורה מקדישה כל כך הרבה מקום לתפילה של אליעזר.

היא רוצה שנביין: אם אתה באמת רוצה למצוא את בן הזוג הנכון לך, תפנה למי שקובע את כל הזיווגים בעולם.

התפילה היא לא תוספת נחמדה לחיפוש - היא הבסיס שלו.

יש + מזל + לישראל

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בשיבת "יגל ליבי"

ההתמודדות של בני מזל עקרב

במאמרנו הראשון כתבנו, שבני מזל עקרב יסודם הוא יסוד המים, ויש להם כח תאוות מאוד חזק, והרי ברור לכל מבין, שתאוות לא נשלטת יכולה להביא על האדם התמודדויות מורכבות מאוד, כגון תאוות אכילה יכולה להביא איתה אתגרי בריאות ונראות. תאוות שינה יכולה לגרום לאיבוד שליטה על סדר יום שמפריע ליכולת לעבוד כראוי. תאוות כבוד שהורסת כל חלקה טובה כידוע. תאוות ממון שיכולה להביא לפירוק משפחות, וכו'... כל תאוות עם הקושי שבא איתה, והשבוע ניתן כלי חשוב מתורתנו הקדושה בעניין, והוא

שהכח המרכזי שהקב"ה נתן לאדם להתמודד עם התאוות והיצר הרע, הוא כח הבחירה!

זה הכח שמשליט את השכל על הדחף, דהיינו במצבים שאדם מבין בלבו שלא טוב לעשות דבר מסוים או שלא טוב הרגל שיש לו, אבל הוא לא מצליח להתגבר, זה נובע משריר בחירה חלש, עליו לפתח את השריר הזה, ואז הוא יגיע למצב שכאשר מחליט לפעול בדרך מסוימת, בה הוא יפעל, ולא ימשך אחר היצר הרע, דהיינו שלא חייב לבטל את הדחף, למשל מי שיש לו תאוות כסף, לא צריך שיעבוד על עצמו להבין שכסף לא חשוב, או בתאוות שינה, אז להבין שיותר טוב להתעורר, אלא אפילו אם יש דחף גדול מאוד לישון, עדיין אם קבעתי שאקום בשעה מסוימת, זה מה שיקרה כי אני בחרתי בזה, ואני עושה מה שאני בוחר, ולא להיפך, והדרך לפתח שריר זה, היא להתחיל בקטן לבחור ולקיים לבחור ולקיים, ואז השריר הזה מתחזק, ונוכל להפעיל אותו גם נגד דחפים חזקים, וזה סוד ההצלחה להפוך מאדם נישלט לאדם בוחר, ועל זה נאמר אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה, כי הוא לומד להיות בוחר ולא נישלט ולכן הוא בן חורין מיצרו הרע ותאוותיו.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב'
באשדוד

איך רבים?

בשבועות הקרובים נדבר בענין מריבות בין אחים.

נפתח בזה שמריבה זה דבר טבעי, לא נבהלים ממריבה, ויתירה מזאת אמר מרן ראש הישיבה רבנו שלמה זלמן אורבך זצ"ל שכורח המציאות שבבית אחד אנשים יריבו, יתווכחו, לכן לא להיבהל.

נכון שיכול לקרות שפעמים המריבות הם מספרות לנו שיש בעיה חמורה בבית, אבל זה ממש מקרה נדיר.

הבה נודה שגם אנחנו כמבוגרים יש לנו חילוקי דעות עם היושבים איתנו, רק שאצל ילדים התגובה לחוסר הסכמה היא 'מכות' 'צעקות' ודומיהם.

רק חשוב לציין שאף שמריבה זה דבר טבעי, אסור לנו להשלים עם המציאות והדרך שלה, ונסביר את זה בהמשך בהרחבה בע"ה.

כעת הייתי רוצה להתמקד בחלק של 'איך רבים'?

כאשר אנו רואים את ילדינו רבים הסיבה שאנחנו כועסים נובעת משני נקודות-

א. הצער שאחים שהם בשר מבשרנו לא מקבלים אחד את השני, שהם רבים מנותקים מסוככים שזה הצער הגדול ביותר להורים עלי אדמות.

ובדרך אגב זה הצער הגדול של 'בורא עולם' על זה שאחד שונא או רב עם חברו זה הצער הגדול ביותר כי כולנו ילדיו.

ב. שהיא נקודה פחות חשובה, אבל אסור לנו לברוח מקיומה, בזה שהילדים שלנו רבים אנחנו מרגישים כאילו הבעיה היא בנו, לא הצלחנו לחנכם טוב, ובפרט שזה קורה בחברת אנשים זרים מחוץ לגבולות הבית שם זה ממש זועק.

בראש ובראשונה נאמר שאנו כהורים אסור לנו להתערב במריבות של הילדים, אך ורק במקרה נדיר או מכות, אבל באופן כללי אל לנו להתערב רבנו הרא"ש מביא 'אל תתערב בריב לא לך' עכ"ל. זה נקרא ריב 'לא לך' כי זה טבעי כמו שאמרנו, ולכן אל לנו להכנס לזה, אנחנו רק נפתח את זה למצב של יותר גרוע, וכך קורה ברוב המקרים.

וחס ושלום לתת לגיטימציה למריבה, הכוונה לא להיות מגשר/בורר וכדומה, אבל כן לומר שמריבה זה דבר שהוא נוגד את ערכי הבית והיהדות. ואני לא מדבר

אחים בדם

בבית החולים "סטנפורד" שבארצות הברית, התאשפזה ילדה בשם 'ליזה' עקב מחלה נדירה וקשה. כל הניסיונות לרפאה עלו בתוהו - מלבד נסיון אחרון שהותיר סיכוי סביר.

זמן לא רב קודם לכן חלה אחיה בן השש באותה מחלה, ובשונה ממנה הוא החלים והבריא לחלוטין. היות וגופו פיתח נוגדנים כנגד המחלה, סברו הרופאים להעלות מדמו לאחותו כדי שהנוגדנים יפעלו בגופה למגר את המחלה, ואם זה אכן יצליח - קיים סיכוי טוב שהיא תבריא ותתאושש.

האח הקטן הובא לבית החולים, והרופא קיבל אותו בחיוך.

"איזה גדול אתה", דובבו הרופא, "בן כמה אתה?"

"בן שש", השיב הילד בביישנות.

לאט לאט החל הרופא למקד את שאלותיו, מה הוא יודע על מצבה הבריאותית של אחותו, והאם הוא מאמין שיתכן ורפואתה תלויה בו.

"הדם שלך בריא", המתיק הרופא סוד באוזני הילדון, "ואתה יודע שאם נכניס את דמך לגופה של אחותך, הוא יכול להבריא אותה?"

הילד לא הגיב. גופו שידר בעתה. עיניו היו פעורות, שפתיו קפוצות ואיבריו מכווצים. ניתן היה להבחין דרך אישונים בגלגלי מוחו המתרוצצים בקדחתנות.

כעבור מספר דקות האח נתן את הסכמתו.

"אני אציל את אחותי החמודה!" הודיע, והוריו פרצו בבכי נרגש. גם הרופא הזיל דמעה. בכל זאת, מדובר במסירות של ילד בן שש.

תהליך שאיבת הדם והעירוי עברו בהצלחה, ועד מהרה חל שיפור במצבה של הילדה. אט אט שב הצבע לפניה והיא החלה להזיע.

השמחה עלזה באוויר, ורק את פני הילד הקדירה עננה.

"דוקטור", פנה הילד לרופא, "עכשיו אני אמות לאט או מיד?"

בתחילה הזדעזע הרופא מעצם השאלה, אך אז הוא הבין שהילד שלפניו קטן רק בגיל, אך בגבורת נפשו - הוא ענק...

התברר שמתחילה הילד חשב שהרופא מבקש להעביר את כל דמו לאחותו, מה שאומר, שהוא ימות בעקבות כך - ובכל זאת הוא נתן את הסכמתו להציל את חיי אחותו במחיר איבוד חייו...

התורה לא דורשת מאיתנו למסור את נפשנו להצלת הזולת; היא מחייבת אותנו לפנות מקום בלבנו ולקבלו - לדון אותו לכף זכות, לעזור ולסייע לו אם אפשרי הדבר, לא לדבר עליו רע ובעיקר לחפש לראות בו את הטוב.

כשנלמד לחיות זה עם זה - נחיה זה את זה! כפשוטו.

אתה מזכה הרבים

ישנו נושא מרכזי שלכל אחד יצא לשמוע עליו - "זיכוי הרבים".

אחד שמזכה את הרבים - מעלתו גדולה עד מאוד.

בשיחותיו של מורנו ורבנו הרה"ג הרב יגאל כהן שליט"א, אפשר לשמוע אותו זועק על כך מקירות לבו: על האחריות הגדולה שכל יהודי צריך להרגיש כלפי אחינו, שגדלו ללא ידע והבנה בסיסית על יהדותם ומציאותו של ה' יתברך בעולם.

ומוכיח מורנו ורבנו שכמעט ואין שייך לומר על אדם שהוא אוהב את בורא עולם - אם אינו עוסק בזיכוי הרבים.

ואכן, כשמבינים את גדלות העניין - כל אחד שואף להיות גם הוא מזכה הרבים.

אך יש טעות נפוצה, שלצערנו גורמת לרבים וטובים לעצור, לעמוד במקום ולא להתקדם - ישנה מחשבה שאולי לזכות את הרבים - זה רק אחד שימסור שיעור למאות אנשים, או אולי אדם שיעמוד וישכנע את העוברים ושבים להניח תפילין.

ללא שום ספק - פעולות אלו חשובות עד למאוד.

אך המחשבה שרק פעולות מסוג שכזה נחשבות ל"זיכוי הרבים" - היא טעות ביסודה.

כיון שכל אחד יכול לזכות את הרבים בדרכו הייחודית, וכל מאמץ קטן לקרב את בניו של מלך מלכי המלכים אליו - יקר וחשוב מאוד.

עד כדי כך שכתב הבעל שם טוב הקדוש: "כדאי לאדם לרדת שבעים שנה לעולם הזה, רק בשביל לגרום ליהודי אחד להרהר תשובה בלבו".

יהודי אחד, שרק יהרהר תשובה ויחשוב כיצד גם הוא יוכל לעשות נחת רוח לבורא עולם.

אך חידוש גדול עד מאוד כותב הספר חסידים - על אפשרות מעניינת ביותר לזכות את הרבים ולגרום לחזרה בתשובה של רבבות בעם ישראל.

וכך הוא כותב על הפסוק המרכזי בתורה, המורה על עניין התשובה:

אומר הפסוק: "שׁוּבוּהָ יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בְּעֻלָּתְךָ".

ובפסוק הבא נאמר: "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֵלַי".

שימו לב לנקודה מרתקת: הפסוק מתחיל בלשון יחיד - "שׁוּבוּהָ".

ובפסוק לאחר מכן - הפסוק מדבר כבר בלשון רבים: "קחו", "שׁוּבוּ".

מבאר הספר חסידים: אם אתה חושב שאתה לא יכול לזכות את הרבים ולהחזיר את עם ישראל בתשובה - דע לך, "אפילו אחד שישׁוב בתשובה - ישוב חרון אף ה' מכולם. כי אחד ששב בתשובה - גרם שכולם יהרהרו תשובה".

וכן מצאנו בדוד המלך, שלאחר שחזר בתשובה מעניין בת שבע אמר: "אלמדה פושעים דרכיך וחטאים אליך ישׁובו".

כוונתו הייתה לומר שבכך שהוא חזר בתשובה - על ידי כך "חטאים אליך ישׁובו", דהיינו שמזכה אחרים עמו שיחזרו גם הם בתשובה.

לכן אנו צריכים לזכור: שבזמן שאנחנו עושים תשובה - זה זיכוי הרבים של ממש, הגורם לעם ישראל כולו לחזור בתשובה.

שבת שלום ומבורך

הצטרפו עכשיו

לברכה כפולה!

03-8000-770

חוגגים ומתברכים

ידועה הסגולה להוסיף ברכה ביום השמחה ע"י קיום סעודת עניים למי שאין להם.

בתרומה חד-פעמית, אתם יכולים להיות שותפים במצווה אדירה ולהאכיל 200 איש לכבוד השמחה שלכם

יגל לנוער

אֲשֶׁר יֵצֵאתָ מִשָּׁם? וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם הֲשֹׁמֵר לָךְ פֶּן תָּשִׁיב אֶת בְּנִי שָׁמָּה!... וְאִם לֹא תֵאָכֵל הָאֵשָׁה לְלֶכֶת אַחֲרָיִךְ וְנִקִּיתָ מִשְׁבָּעֵתִי זֹאת רַק אֶת בְּנִי לֹא תָשִׁיב שָׁמָּה:

וכך כתב הרמב"ם (דעות פ"ו): דָּרָךְ בְּרִיתוֹ שֶׁל אָדָם לִהְיוֹת נִמְשָׁךְ בְּדַעוּתוֹ וּבְמַעֲשָׂיו אַחֵר רָעִיו וְחִבְרָיו וְנוֹהֵג כְּמִנְהַג אֲנָשֵׁי מְדִינָתוֹ. לְפִיכָךְ צָרִיךְ אָדָם לְהִתְחַבֵּר לְצַדִּיקִים וּלְיֹשֵׁב אֶצֶל הַחֲכָמִים תָּמִיד כְּדֵי שֶׁיִּלְמַד מִמַּעֲשֵׂיהֶם. וְיִתְרַחֵק מִן הָרָשָׁעִים הַהוֹלְכִים בַּחֲשָׁךְ כְּדֵי שֶׁלֹּא יִלְמַד מִמַּעֲשֵׂיהֶם וְאִם הָיוּ רָעִים וְחֲטָאִים שְׂאִין מִנִּיחִים אוֹתוֹ לֵישֵׁב בְּמִדְיָנָה אֲלֵא אִם כֵּן נִתְעַרְבַּ עִמָּהֶן וְנוֹהֵג בְּמִנְהַגֵּם הָרַע יֵצֵא לְמַעֲרֹת וּלְחַוָּחִים וּלְמַדְבָּרוֹת. וְאֵל יִנְהִיג עַצְמוֹ בְּדָרָךְ חֲטָאִים.

ולפני כמה שנים קראתי מאמר שעוסק בהשפעת החברה, ושם הביאו תמונות ממש, ממקרה אמיתי שהיה בחו"ל אודות תינוק שננטש על ידי הוריו, ובאורח פלא הצליח לשרוד עם חבורה של קופים שגידלו אותו, וכשכוחות הבטחון וההצלה קיבלו על כך דיווח והוציאו אותו מיער הקופים, גילו שלא רק שהוא מתנהג כמו קוף, אלא שהפיזיולוגיה שלו השתנתה! השיניים היו משוננות כשל קוף, ועוד כמה שינויים ברורים, ולקחו שנים רבות עד שמערכת העיכול שלו הצליחה לקבל אוכל נקי ומסודר כשל בני אדם, עד שהצליח לתקשר עם סביבתו באופן תקין.

אם הבנו את זה נכון יוצא לסיכום ובקיצור שהמחשבה שלנו מושפעת מהסביבה הקרובה יותר והרחוקה פחות, וכל שעלינו לעשות הוא לגרום לעצמנו "שטיפת מח" דהיינו: להימצא בסביבה טובה תומכת מעצימה ומעריצה כי רק כך נוכל להצליח להתקדם בחיים ולהנות מהם.

הוריד אופוריה, אבל אמר: תזרום הכל פיקס...

הבחור השלישי: קם מיד להביא לו מים ואמר תברך 'שהכל' ותשתה את כל הכוס שלא תתעלף לנו פה...

הבחור הרביעי: רץ להביא מד חום...

הבחור החמישי: החזיק טלפון ביד ושאל אותי כביכול בשקט (לאחר שוידא ששמוליק שומע...) (כבוד הרב: האם להזמין אמבולנס?)

שמוליק לאחר כמה דקות שהתיישב במקום ניגש אליי וביקש סליחה שצריך לצאת לבית מאחר שאיננו חש בטוב...

כולנו קפצנו עליו, הרמנו אותו על הכתפיים, ופיצינו אותו במתנה הוגנת על עגמת הנפש הזמנית, עד שהייתה שווה הסימולציה גם בגלל המתנה וגם בגלל לימוד הלכה לכולנו...

ומהיכן אפשר ללמוד את הלכה אם לא מפרשתנו הנפלאה... * * *

בפרשתנו הנפלאה אנו עדים לעמידתו האיתנה והעקרונית של אברהם אבינו בנוגע לחינוכו של יצחק אבינו הילד בן ה-40... כאשר הוא שולח את אליעזר למצוא ליצחק אשה הוא מזהיר וחוזר ומזהיר שיצחק לא יתקרב לאיזור שיש שם רשעים וכך זה נראה (בקצרה): וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָעֶבֶד אוֹלֵי לֹא תֵאָכֵל הָאֵשָׁה לְלֶכֶת אַחֲרָיִךְ אֶל הָאֶרֶץ הַזֹּאת הִקְשָׁב אֲשִׁיב אֶת בְּנִי אֶל הָאֶרֶץ

הבחור השלישי: קם מיד להביא לו מים ואמר תברך 'שהכל' ותשתה את כל הכוס שלא תתעלף לנו פה... (כבוד הרב: האם להזמין אמבולנס?) (כבוד הרב: האם להזמין אמבולנס?) (כבוד הרב: האם להזמין אמבולנס?)

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף ראש "מרכז התחברות" ר"ג

הכל עניין של שטיפת מח...

לפני כמה שנים עשינו ב"מרכז התחברות" סימולציה מעניינת וחשובה שמלמדת אותנו הרבה על עצמנו...

בעוד חברי המדרשה מתארגנים לעוד יום מלא בהרפתקאות ולימוד חוויתי, ביקשתי מהם לזרום איתי בסיטואציה כדלהלן: נכנס למדרשה בחור עליז בשם שמוליק (שם בדוי כמובן), אני מיד אמרתי לו: אוייש, מה קרה? למה נראה שאינך חש בטוב? הבחור חיבק אותי ואמר: כבוד הרב, הסר דאגה מלבך, באתי באנרגיות שיא! אני בסדר גמור...

הבחור השני שפגש את שמוליק טפח בשני ידיו על ראשו ואמר שמוליק מה קרה לך? למה אתה נראה חיוור??? שמוליק קצת

אוהב את המלאכה, חי בעשייה

שבת שלום ומבורך, אהובים יקרים!

במשנה בפרקי אבות (פרק א') אומר שמעיה: "אהוב את המלאכה, ושנא את הרבנות, ואל תתוודע לרשות."

השבת אני רוצה שנתמקד דווקא בתחילת המשנה: "אהוב את המלאכה."

העולם הזה נברא לעשייה - לא כדי לנוח, אלא כדי לפעול, לבנות, להשפיע. העבודה שלנו בעולם הזה, בין אם זו עבודה רוחנית כמו תפילה ולימוד תורה, ובין אם זו עבודה יומיומית ופרנסה - היא הזדמנות עצומה לצמוח ולהתקרב לבורא עולם.

מי שאוהב את המלאכה, הופך כל יום

הרב יהונתן פרטוש רב בישיבת "יגל ליבי" וראש מדרשיית ענפים ב"ב

למשמעותי. גם כשעובדים במשהו "פשוט" - חשוב לזכור: כל מלאכה היא שליחות. וכמה חשוב לדעת שיש רבים שהיו שמחים להחליף איתך - בפרנסה, בבריאות, או אפילו רק במקום שאתה נמצא בו היום.

ואם כל זה נכון לגבי עבודה גשמית - קל וחומר בעבודת ה'! גם אם קשה, גם אם מתמודדים - כל השקעה משתלמת.

אז נאהב את המלאכה, נשקיע בעבודת ה' - ונזכה לראות פירות.

שבת שלום מלאה ברכה ועשייה מבורכת!

קמיקס

מכתבים מאורי

איך קראו לבעלה של דבורה הנביאה?
תשובה
מפרשת נצבים
רבי טרפון

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

אנחנו רוצים לליבני

שבת שלום ילדים מתוקים!

איזה כיף שוב לפגוש אתכם.

יגל וליבי: אתם יודעים שיש דברים שאנו עושים ולא מתייחסים לכך בצורה נכונה בצורה מיוחדת.

שאנו הולכים להתפנות בשירותים, וברוך ה' הכל תקין ואנו בריאים, הכל מתפקד כמו שצריך בכל יום ובכל רגע, ולכן חכמינו ז"ל תיקנו **ברכה מיוחדת לכך:** ברכת 'אשר יצר'. ברכה שאנו צריכים להודות לה' על כך. וזהו חיוב גמור לברך, ועל ידי כך אנו מודים לה'.

ליבי: אתם יודעים שגם על טיפה אחת אנו צריכים ליטול ידיים ומיד אחר כך לברך את הברכה המיוחדת הזו. אז בואו נקפיד על זה יותר, ונכווין יותר.

יגל: ודרך אגב ילדים חביבים, הברכה הזו היא סגולה בדוקה לרפואה שלמה ולהישאר בריאים.

אז חורף בריא ותחזקו גם אתריבם בזה.
להתראות בפעם הבאה

ילדים יקרים, ה' רוצה שנהיה "כפולים" - שהמילים היפות שלנו יתאימו למעשים הטובים שלנו. לא מספיק להגיד "אני אוהב אותך" - לאמא - צריך גם לעזור לה. לא מספיק להגיד "אני חבר טוב" - צריך גם להתנהג כמו חבר אמיתי. כשהלב והמעשה הולכים ביחד, אנחנו הופכים לילדים מיוחדים באמת. שבת שלום ומבורך!

פרשת שבוע אורח

פרשת חיי שרה

בפרשת השבוע, אברהם אבינו קונה את מערת המכפלה - מקום מיוחד מאוד שבו קברו את האבות והאמהות שלנו. אבל למה קוראים לה "מערת המכפלה"?

רבותינו מסבירים שהמערה הייתה כפולה - שתי קומות, אחת מעל השנייה. אבל יש כאן גם סוד עמוק יותר.

תארו לכם ילד ששובר צעצוע של אחיו. יש לו שתי בחירות:

אפשרות אחת - לומר "סליחה" רק בפה, כי אמא אמרה לו.

אפשרות שנייה - לומר "סליחה" ובנוסף - לנסות לתקן את הצעצוע או לקנות חדש, לעזור לאח במשהו אחר.

האפשרות השנייה היא "כפולה" - יש בה גם מילים וגם מעשים!

אברהם לא רק אמר שהוא אוהב את ה' - הוא גם הראה את זה במעשים. הוא קיבל אורחים, עזר לאנשים, והקדיש את כל חייו לעשות טוב. גם כאן, בקנייה של המערה, הוא שילם מחיר מלא ונהג בכבוד - לא רק דיבר יפה, גם פעל יפה!

מצאו 10 הצאים

מהל

הפסוק למען שפלה

הילד/ה הזוכה
יהודה ניסים
מראש העין

תשובה מפרשת נצבים:

"כי-קרוב אליה הדבר, מאד: בפיה
ובלבה, לעשתו"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

- ואז פתאום נעצרו, נסוגו אחורה בבהלה, קפצו על סוסיהם וברחו כל
עוד נפשם במ.

הערבים יצאו מהמחבוא, ניגשו אל רבנו בהתרגשות ואמרו: "עכשיו אנחנו
יודעים - אין כמו אלוהי היהודים!"

ילדים יקרים

מי ששומר את השבת, השבת שומרת עליו.

יום השבת הוא היום הקדוש ביותר לעם ישראל ועלינו
לשמוח ולכבד את השבת כמה שאפשר.

שבת שלום ומבורך

סיפורי צדיקים

מי ששומר את השבת,
השבת שומרת עליו

רבנו יוסף חיים, החכם מבגדד,
יצא פעם למסע לארץ ישראל.
הוא הצטרף לשיירה גדולה
של גמלים, אבל התנה מראש
עם ראש השיירה המוסלמי
דבר חשוב: ביום שבת - כולם
עוצרים, לא ממשיכים בדרך.
ראש השיירה הסכים, אבל
ביקש תשלום.

השיירה צעדה ימים
רבים במדבר החם
והצחיח. כשהגיע
ערב שבת, רבנו
התחיל לפרוק את
החפצים מהגמל
שלו. ראש השיירה רץ אליו
וצעק:

"מה אתם עושים? לעצור כאן, בלב המדבר? זה מסוכן! יש כאן חיות
רעות ושודדים - כולנו עלולים להיהרג!"

אבל רבנו לא פחד. הוא ענה בשקט: "מי שרוצה - ימשיך. אנחנו נשארים
כאן ונשומר שבת."

ראש השיירה ניסה להמשיך בדרכו, דחף את הגמלים - אבל להפתעת
כולם, הגמלים לא זזו! עמדו במקומם, כאילו חומה עומדת לפניהם. בסוף
נאלצו כולם להישאר במקום.

בערב שבת לבשו רבנו ותלמידיו בגדים יפים, הדליקו נרות, שרו וקיבלו את
השבת בשמחה גדולה. הערבים הסתתרו בין הסלעים, נזהרים מהשודדים,
אבל הביטו מרחוק בפליאה ביהודים המתפללים ושרים כאילו נמצאים
בבית הכנסת.

אחרי התפילה קידש רבנו על היין, וכולם ישבו לסעודת שבת. שירי שבת
התגלגלו בכל המדבר, וכל השיירה שמעה.

פתאום - הופיעה חבורה של שודדים על סוסים! הערבים נבהלו: "אוי
ואבוי, היהודים אבודים!" חשבו בלבם. אבל אז קרה נס: השודדים התקרבו

שמואל
קורייב

נפלאות הבריאה

חכמת הפורה

בפורה כל דבורה יודעת
את תפקידה. יש מלכה
שמוליכה דבורים חדשות,
יש פועלות שאוספות צוף,
יש שומרות שמגינות על
הפורה. הכל בסדר משלם
כמו צבא קטן, וכלם עושים
רצון הבורא.

עוזרת לפירות

אף על פי שהיא קטנה מאד, הדבורה יודעת להפריח פרחים ועצים.
בכל פעם שהיא מבקרת בפרח, היא עוזרת לו להוציא פרות. בלי
דבורים עולם הצומח לא היה מתפתח כך.

הדבורה מזכירה לנו שגם יצור קטן יכול
לעשות מעשים גדולים. כך גם אדם - אם
יתאמץ וישים לבו למעשים טובים - יכול
להשפיע הרבה.

הדבורה פלא בבריאה

מלכת הדבש

הדבורה היא חיה קטנה, אבל עושה דברים
גדולים. היא טסה מפרח לפרח ולוקחת מהם
צוף. מהצוף הזה הדבורים מכינות
דבש מתוק, שהוא מתנה נפלאה
מהקדוש ברוך הוא לאדם.

ההרשמה בעיצומה!

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ
ואהבת ישראל!

מהרו להרשם >>

03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים

גילאי 20-27

בראשות הרב יגאל כהן

צוות חם
ואוהב

ארוחות
מפנקות

בניין חדש
מפואר

סוף להיות קדובה

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש
של קירוב לבבות
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות
עם בנות שמחפשות להתחזק

לפרטים והתנדבות >

03-8000-770

בבית

בזמן הפנוי

ללא
נסיון

מתאים
לכל גיל

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת
מרים בת צלאח מתנה

לעילוי נשמת
עוזאד עובדיה בן חסאן יפת

להצלחת
שמואל בן פנינה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה